

РЕШЕНИЕ

№ 7165

гр. София, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9946** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. Г., гражданин на Република Турция, ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес – [населено място], [улица], ет. 5, ап. 5, срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 13. 04. 2021 г. на посланик, консул в Генералното консулство на Република България в И. - Турция.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото.

Ответникът – посланик, консул в Генералното консулство на Република България в И. - Република Турция, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разносните по делото и юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. Г., гражданин на Република Турция, е подал на 02. 03. 2021 г. искане в Генералното консулство на РБ в И. (стр. 23-26), за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 21. 05. 2021 г. Д. Г. е получил отказ за издаване на виза /стр. 35 от дело 5636/, издаден на 13. 04. 2021 г. по образец, като в основанието за отказа е посочено – „чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ“.

С жалба вх. № 18960 / 01. 06. 2021 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, като в жалбата и в молбата от 22. 06. 2021 г. са изложени твърдения за нарушено право на личен и семеен живот, съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Д. Г., гражданин на Република Турция, е женен за българската гражданка Т. Х. К. от 09. 04 1996 г., видно от приложеното (стр. 80 от дело № 5636) удостоверения за сключен граждански брак.

Видно от приложеното (стр. 72) удостоверение за раждане, Д. Г. е баща на българската гражданка Т. Д. Г., родена на 24. 05. 1996 г.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от В. Д., неакредитиран посланик, консул в Генералното консулство, в изпълнение на Заповед № 54 / 27. 08. 2020 г. /стр. 75/ на генералния консул на Република България в И. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи (стр. 73), е оправомощен да издава визи и да отказва такива, поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D“, като член на семейството на български гражданин и родител на български гражданин, на основание чл. 24, ал. 1, т. 7 и т. 17 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Видно е, че законовата норма предвижда няколко хипотези, при които е възможен отказ за издаване на виза, но в оспорения отказ, не се сочи конкретно коя хипотеза е налице, като липсва всякакво словесно описание на основанията за отказ.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

От друга страна, на базата на наличните по делото доказателства, може да се предположи, че отказа е обусловен от отрицателно становище на Държавна агенция „Национална сигурност“. Действително по делото е налице и писмо (стр. 28 от настоящото дело) на Дирекция „Миграция“, които заявяват, че са дали отрицателно становище по искането за издаване на виза на чужденеца, но същото се базира на отрицателното становище на ДАНС. В приложеното писмо от 06. 04. 2021 г. на Териториална дирекция „Национална сигурност“ – П. на ДАНС, е посочено, че ДАНС разполага с данни, които дават основание да се предполага, че лицето Д. Г. представлява заплаха за националната сигурност, поради което възразяват да му бъде разрешена виза „D“ с цел пребиваване на територията на Р. България.

В писмото се сочи, че от направените оперативно справочни мероприятия се установило, че Д. Г. има сключен граждански брак с българската гражданка Т. Х. Г. през 1996 г., като целта на брака е установяване в България и вероятно укриване, защото по същото време е издирван от турските правоохранителни органи.

Видно е, че така изложения мотив за фиктивност на брака, е съвсем нов и различен от посоченото основание за действия против националната сигурност. Освен това няма никакви доказателства за сключване на брака с оглед заобикаляне на закона. Видно е, че този брак е сключен през 1996 г. и няма никакви данни същият да е прекратен. Напротив, жалбоподателят има дете български гражданин, като има декларация от съпругата, че ще му осигури издръжка и жилище в България.

Освен това в писмото на ДАНС се сочи, че била установена съпричастността на Д. Г. към наркоканал, поради което през 2005 г. на турския гражданин има наложена мярка по чл. 42, ал. 2 от ЗЧРБ /експулсиране/, забрана за влизане на територията на България за срок от 10 години и същият е експулсиран на 09. 06. 2005 г.

Видно е обаче, че така „събраната“ информация е много стара и всъщност не се сочат никакви актуални данни, касаеща чужденеца, най-малкото, че към настоящия момент същият продължава да е опасен за националната сигурност.

От друга страна, действително жалбоподателят е експулсиран от страната през 2005 г., но по повод на това експулсиране, Република България е осъдена с Решение от 24. 04. 2008 г. на Европейския съд по правата на човека, по дело С. Г. и други срещу България по жалба № 1365/2007 г., именно за нарушено право на личен и семеен живот на Д. Г., като делото е заведено от неговата съпруга и дъщеря.

В същото време, по делото не се представиха никакви доказателства, че лицето представлява опасност за националната сигурност. Действително в писмото на ДАНС се сочи, че имало данни, но никъде не се сочи какви са тия данни. Съдът приема, че при наличието на данни, че едно лице е опасно за националната сигурност, не е

необходимо да се разкриват подробности за тези данни, нито откъде произлизат, но следва при всички случаи да се посочи, поради какви причини лицето представлява такава опасност. В конкретния случай, няма никакво посочване, в какво се състои опасността от лицето и така направеното изявление е изцяло голословно. Освен това, никъде не се сочи актуална информация, а данните касаят 2005 г., като до настоящия момент е изтекла и 10-годишната забрана за влизане в страната.

По делото няма никакви данни, че към настоящия момент по отношение на жалбоподателя има някакво наказателно преследване в Република България или наложени спрямо него принудителни административни мерки. Видно от приложеното (стр. 40 от дело 5636) писмо от Министерство на вътрешните работи на Република Турция, Д. Г. не е осъждан и спрямо него няма архивна информация.

От друга страна, следва да се отбележи, че съдебното заседание жалбоподателя присъства лично, като очевидно същия няма проблем със службите за сигурност, след като влиза свободно в страната. В тази връзка, по делото са представени (стр. 16-20) копия от издадени шенгенски визи на жалбоподателя, като същите са за последните 4 години, а настоящата е валидна до 18. 10. 2022 г. Видно и от положените печати в задграничния паспорт, жалбоподателя преминава свободно и напълно легално през границите на страната. След като жалбоподателя е получил шенгенска виза, даваща му право да пребивава на цялата територия на ЕС, няма пречка да му бъде издаден и исканата такава за Република България. В случай, че действително жалбоподателят е опасен за националната сигурност на страната ни, следваше компетентните органи по контрол на чужденците или ДАНС да му наложат ПАМ – забрана за влизане на територията на страната, каквато очевидно няма издадена.

В тази връзка следва също така да се отбележи, че с отказа за издаване на виза е налице нарушение на материалния закон и по-конкретно нарушение на чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. По делото са налице доказателства, че жалбоподателят е женен официално за българска гражданка и е баща на български граждани.

Откъсването му от семейството, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот, нещо за което както вече беше посочено е осъждана страната.

В конкретния случай, без да са налице доказателства, че Д. Г. е опасен за националната сигурност, с отказа за издаване на виза, му се пречи на нормалното съжителство със семейството.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение, като издаде исканата виза за пребиваване в страната.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, каквото искане има своевременно направено и които са в размер на 10 лв. държавна такса и 500 лв. адвокатско възнаграждение по договора за правна защита и съдействие.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Г., гражданин на Република Турция, ЕГН [ЕГН], Отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 13. 04. 2021 г. на посланик, консул в Генералното консулството на Република България в И. - Турция.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България – [населено място], [улица], да заплати на Д. Г., гражданин на Република Турция, ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес – [населено място], [улица], ет. 5, ап. 5, направените по делото разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

ВРЪЩА преписката на ръководителя на консулското представителство на Република България в И., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: